

Manon Sikkel
Elvis Watt

Heppie
Kemper

Tekeningen van annet schaap

δ

De villa van Spoek

De villa van Spoek was een grote villa aan de Tapijtweg nummer 11 in het stadje Sonsbeek. Het huis stond aan een brede rivier en had een lange oprijlaan van glimmende witte kiezelsteentjes. Bij de voordeur was een bordes met hoge pilaren, waardoor je zou kunnen denken dat de president van Amerika er woonde. Dat was niet zo. Hier woonde Elvis Watt, miljonair, tien jaar. Het huis had hij gekregen van zijn opa, Benjamin Spoek. Heel lang wist Elvis niet eens dat hij een opa had. En al helemaal niet dat die opa multimiljonair was. Maar op een dag ging die opa dood en moesten Elvis en zijn moeder naar de notaris. Ze zaten in een kamer met een hoog plafond waar het naar dode cavia's rook. Zijn moeder had gehuild en op weg naar huis had ze hem stevig vastgehouden. Zo stevig dat hij er nu, een halfjaar later, nog steeds blauwe plekken van had. Elvis had er niets van begrepen. Nooit had zijn moeder over haar vader gesproken en nu hij dood was, moest ze de hele dag huilen.

Benjamin Spook had een testament laten maken waarin stond dat zijn villa en de kluis met geld voor Elvis waren. Frieda, de moeder van Elvis, had alleen een brief gekregen. Elvis was blij dat hij niet zo'n stomme brief had gekregen. Hij was veel blijer met zijn villa en de kluis met geld.

1

Kamphuis, Kamphuis en Bladerdeeg

Zoef Honing was het meisje op wie alle jongens in Sonsbeek een beetje verliefd waren. Een beetje? Nee, de meesten waren hartstikke stapelsmoorverliefd op haar. En alle meisjes wilden haar wel zijn. Want wie wilde nou niet zulke lange bruine benen en zulk glanzend haar dat wapperde in de wind? En wie wilde nou niet het best kunnen zwemmen van iedereen? Er was alleen iets wat niet zo leuk was aan Zoef. Dat was haar vader. Hij was namelijk hoofdinspecteur van de Belastingdienst. Iedereen die geld verdient, moet een deel daarvan aan de belasting geven. Dat is niet zo gek. Van dat geld worden ziekenhuizen, wegen en scholen gebouwd. Maar wat wel gek is, is dat die vader van Zoef er persoonlijk voor zorgde dat iedereen zijn belasting precies op tijd betaalde. Als je een dag te laat was met je belastingpapieren invullen, dan stond hij al bij je op de stoep. Elvis Watt werd door meneer Honing extra goed in

de gaten gehouden. Want niet alleen had Elvis een oogje op Zoef – wat haar vader niet zo leuk vond – hij had ook nog een enorme villa, waar hij geen belasting over betaalde. De eerste keer dat er een brief van de Belastingdienst in de bus viel, had Elvis hem weggegooid. Hoe kon je nou belasting betalen over een huis? Moest hij soms elk jaar een stukje van zijn huis afzagen?

De tweede keer dat de postbode zo'n grappige blauwe envelop bracht, had hij zijn cheque van twee miljoen euro maar opgestuurd. Die had hij toch nog ergens liggen en hij hoopte dat hij daarmee van die ellendige belastingdingen af was.

De derde keer dat er zo'n blauwe envelop werd bezorgd, belde hij met Paul Kamphuis, zijn belastingadviseur. Meneer Kamphuis was eigenlijk de adviseur van zijn opa, Benjamin Spoek, geweest. En zo kwam het dat Elvis op een maandagmiddag na school op zijn fiets naar Bommel reed, zeventien kilometer verderop. Daar stond het kantoor van Kamphuis, Kamphuis en Bladerdeeg, belastingdingen.

'Zo, ben jij helemaal op de fiets gekomen?' vroeg de vrouw achter de balie. Ze keek hem aan alsof hij net een gouden medaille had gewonnen op de Olympische Spelen.

'Ik kan nog geen auto rijden,' zei Elvis.

'Voor wie kom je?' vroeg de vrouw.

'Voor meneer Kamphuis.'

'De grote of de kleine?'

Elvis dacht na. De paar keer dat hij meneer Kamphuis had gezien, was het hem niet opgevallen of hij extreem groot was of extreem klein.

‘De gewone,’ zei hij daarom maar.

De vrouw lachte. ‘Paul of Berend Boudewijn?’

‘Eh... Paul,’ zei Elvis.

Zonder te vertellen of dat de grote of de kleine Kamphuis was, wees de vrouw naar een deur in de hoek van de hal. ‘Zachtjes kloppen,’ zei ze.

Elvis klopte zacht op de deur. Al bij de eerste klop ging de deur open. ‘Ah, de kleinzoon van Spoek!

Waarmee kan ik je helpen?’

Elvis haalde een stapel blauwe belastingenveloppen uit zijn plastic boodschappentas.

Paul Kamphuis zuchtte. ‘Zit die belastingrat van een Honing weer achter je aan?’

Elvis vertelde dat hij al twee miljoen had betaald.

‘Dat is toch wel genoeg?’ vroeg hij.

Paul Kamphuis fronste zijn wenkbrauwen. ‘Honing heeft nooit genoeg.’ Hij scheurde de enveloppen open en bekeek ze hoofdschuddend. Intussen gebaarde hij naar Elvis dat hij moest gaan zitten.

Elvis nam zijn plastic tas op schoot en zag toen pas dat hij nog één envelop was vergeten. **DWANGBEVEL** stond erop. Hij wist niet goed wat dat betekende.

‘Wat heb je daar?’ vroeg Paul Kamphuis.

Elvis gaf de brief.

‘O, nee!’

Elvis keek hem geschrokken aan.

Paul Kamphuis pakte zijn telefoon en fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij een nummer intoetste.

‘Honing?’

Elvis zuchtte opgelucht. Hij wist zeker dat die Paul Kamphuis meneer Honing eens ernstig zou toespreken.

‘Ja, nee, ja, nee... ja... nee, ja, nee, dat begrijp ik, ja.’

Na een telefoongesprek dat wel een uur leek te duren, stond Paul Kamphuis op en hij ging op zijn hurken voor Elvis zitten. 'Ik heb slecht nieuws, jongeman.'

'Oké,' antwoordde Elvis.

'Je hebt een prachtige villa gekregen van je opa...'

'Met een zwembad!' zei Elvis blij.

'Ja, met een zwembad. Maar ook met een eh...'

Elvis keek hem vragend aan.

'Ook met een, tja, hoe zal ik dat zeggen?'

'Met een koelkast van twee meter hoog?'

Paul Kamphuis glimlachte. 'Het zit zo...'

Elvis werd ongeduldig. Waarom zei die man niet gewoon wat hij wilde zeggen?

'Zeg het dan,' zei hij daarom.

Paul Kamphuis stond op en leunde tegen zijn tafel, zijn armen stevig over elkaar geslagen. ‘Je opa heeft al tien jaar geen grondbelasting betaald.’

‘Oké.’ Elvis begreep niet wat die blauwe enveloppen daarmee te maken hadden.

‘En ook geen waterbelasting, geen zwembadbelasting, geen vuilnisbelasting, geen hondenbelasting, geen omzetbelasting, geen belasting in box één en niet in box twee en ook niet in box drie en...’

Nu begon Elvis er genoeg van te krijgen. Hij was hiernaartoe gekomen om te vragen wat hij met al die blauwe enveloppen van de Belastingdienst moest.

Waarom konden grote mensen niet gewoon praten?

‘Ik snap er niks van,’ zei Elvis.

‘De Belastingdienst komt de villa in beslag nemen,’ zei Paul Kamphuis zachtjes.

‘Beslag? Wat betekent dat?’

‘Het betekent dat meneer Honing morgenochtend bij je op de stoep staat en dat er een groot slot op het hek komt. En daarna is het huis niet meer van jou.’

‘Maar ik heb dat huis van mijn opa gekregen!’

‘Het spijt me, jongen.’

Elvis had zin om de prullenbak om te trappen.

Nog nooit in zijn leven had hij iets zó oneerlijk gevonden. Eerst gaat je opa dood, dan krijg je als troost een villa met een zwembad, en daarna moet je alles aan de belasting geven. Alleen maar omdat zijn opa de hondenbelasting niet had betaald.

En hij had niet eens een hond!

2

Een motor met ei-span

Het is verdrietig als je opa doodgaat. Toch had Elvis nog niet één keer om hem gehuild. Heel gek was dat niet, want hij had bijna tien jaar lang niet geweten dat hij een opa h ad. Zijn moeder en zijn opa hadden al die jaren ruzie gehad. Niet zo'n ruzie dat je blikken cola naar elkaars hoofd gooit of heel hard op iemands voet gaat staan. Nee, ze spraken geen woord meer met elkaar. Ze deden alsof ze lucht waren voor elkaar. En nu bestond zijn opa echt niet meer. Het gekke was dat zijn moeder het alleen nog maar over hem had. 'Waarom ging je niet naar hem toe toen hij nog leefde?' had Elvis al een paar keer gevraagd. Zijn moeder zei dat het te ingewikkeld was om uit te leggen.

Maar toen Elvis thuiskwam om het grote nieuws over de villa te vertellen, werd alles anders.

'W at gaan ze doen?' schreeuwde zijn moeder.

'De villa gaat op slot.'

'Hoezo op slot?'

'Morgenochtend wordt er een slot op het hek gezet.'

'Wie zegt dat?'

‘Die meneer van de belastingdingen.’

‘Welke meneer?’ Ze haalde een fles wijn uit een kast en schonk een limonadeglas vol.

‘Paul Kamphuis, van Kamphuis, Kamphuis en Bladerdeeg, belastingdingen.’ Hij keek naar zijn moeder, die het glas in één keer leegdronk. Hij had haar nog nooit wijn zien drinken.

‘Geef me het telefoonnummer, dan ga ik ze bellen.’

Met een harde klap zette ze het glas op tafel.

‘Maar we hebben geen telefoon.’

‘Kijk, vandaag gekocht,’ zei ze, en ze haalde een glimmend goudkleurige telefoon uit haar zak.

Elvis keek naar zijn moeder terwijl ze druk bellend door de kamer heen en weer liep. Het was alsof hij een andere moeder had gekregen, vond hij. Zolang hij zich kon herinneren stond ze zingend in haar moestuin. Elke slak die een hapje van haar sla wilde nemen, pakte ze op en bracht ze op de fiets naar het bos. Elke ochtend stond ze onder haar zelfgemaakte douche van regenwater. Auto’s, televisies en computers vond ze stom. Niet dat hij dat altijd leuk vond, trouwens. Maar zoals ze nu deed, vond hij ook vreemd.

Ze schreeuwde nog wat in de telefoon en daarna liep ze naar de gang. Ze kwam terug met een motorhelm op haar hoofd.

‘Mam, wat is dat?’

‘Hier, ik heb er ook een voor jou,’ zei ze, en ze gaf hem een zwarte glimmende helm.

De helm was zo zwaar dat hij hem bijna uit zijn handen liet vallen. ‘Wat is dit?’

‘Dat is een helm. Kom, we gaan.’ Ze duwde de helm